

; egyelőre
irogasd a
kérdések-
y válogat-
cs, hanem
er Gyula.
e válságos
dó igennel
Köszönet-
re a kiadó-
r. Láttam
nyedet meg
adtál mel-

szes szín-
y bekötési
k fél évi
elő cím:
est, Feren-

növekedő
megjelenő
esülnek, a
még foko-

an értékes
val egybe-
beszélése-
művészi

ra :
1 frt
2 ..
4 ..

ostai utal-
P" kiadó-
tere 3. sz.

5-hivatala.

enaem-épület.
sten.

... KUTATTA VALAMENNYI ZSEBÉT. (Lásd a 207. lapon.)

XLVI. kötet, 13. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894. április 1-én.

A DOKTOR UR NÖVENDEKEL.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

AZT a néhány napot, mely ezután következett, Piroska nagyon kellemesnek, Dezső azonban szörnyen kiállhatatlannak találta, pedig egészen ugyan-egy okból. Nyugodalmasan, békességesen köllött otthon üldögélnie. Legföljebb ha az udvarra, kertbe sétáltak ki. De ott sem kergetőztek. Dezső nem mászott a fákra, nem mulathatott semmikép a kedvére, mert a karja fel volt kötve. Csak úgy lézengett ide-oda. Jó szerencse, hogy ott volt Piroska, akivel legalább elcsevegphetett. No, meg aki százféle apró szivességet tett neki: megigazgatta a karkötőjét, de még az asztalnál a hust is fölvagdalta számára.

Nagyon szívesen tette, sőt szinte büszke volt rá. Valóságos hősnek tekintette Dezsőt, aki viszont napról-napra jobban megszerette, s akárki elhihette volna róluk, hogy igazi édes testvérek.

Majd minden nap átrándult hozzájuk látogatóba Rudi és a huga s ilyenkor vigabban voltak, kivált mikor Dezső karja lassanként gyógyulni kezdett. Egy napon aztán Dezső így szólt:

— Már tulajdonképen nincs is semmi bajom. Holnap már föl sem veszem ezt az unalmas karkötőt.

— Ideje is, hogy kiszabadulj a házi áristomból, melyet a hősködéssel szerztél.

— Meg is jutalmazom magamat. Jövő vasárnap kísétálunk a fekete tóhoz.

— Nem bánom, veled tartok. A lányok itthon maradhatnak.

— Nem maradnak! szólt Dezső kereken. Piroskának jönnie kell. Hadd lásson valami szépet. Ilyet ugy sem lát abban az ő híres székes-fővárosában.

— Ó, van nekünk is szép tavunk a városligetben, büszkélkedett Piroska vidáman.

— Van ám, hallottam hírét, afféle kis pocsolya. De ez nem olyan ám! Három oldalról akkora sziklák vannak körülte, hogy a ti Gellérthegyetek csak vakandturás hozzájok képest; a negyedik oldalon pedig gyönyörű pázsitos mező ereszkedik le a víz széleig.

— Jaj de szép lehet! szólt Piroska.

— Szép, szép, sziklák közbe Rudi; de mikor te még egy hitvány fára sem tudsz fölmászni . . .

— Ne rontsd a kedvét, Rudi! Ott leszünk mi ketten, vagy ha te félsz, ott leszek én, az elég. Elviszem oda, punktum.

— Ha punktum, akkor hát el van határozva, megyünk, hagyta rá Rudi.

— A vasárnap elérkezett, Rudi és Janka a csacsi-fogaton pontosan beállítottak és a vidám kis társaság csakhamar utban volt a kordén a fekete tó felé. Ez csakugyan nem volt nagyon messze s alig negyed óra múltán ott voltak a sziklák tövében.

A csacsit oda kötötték egy fához, de úgy, hogy harapdálhassa a fűvet. Aztán megindultak a sziklára.

Ezen az oldalon a szikla nem volt nagyon meredek, elég gyorsan jutottak föl a tetéjére. Dezső kegyesen megdicsérte a lányokat, kik nem igen maradoztak el. Csak hogy dicsérete hamar elfogyott. Mert amint fölrtek s a tulsó oldalon lefelé köllött volna menni, Janka így szólt:

— Jaj, én nem megyek tovább.

Az igazat megvallva, nem éppen nagyon csábító ut vezetett ott lefelé. Azaz, nem is volt ott semmiféle ut. Hanem a lejtős szikla-oldalon lebecsátkozhatott, aki jól tudott kapaszkodni és nem szédült. Szépnek azonban igen szép volt ez a vadregényes hely. A szirt tövében sötét vizü tó terült el, oly csöndesen, mozdulatlanul, mintha meg volna dermedve. A tulsó oldalon egy kis darabon a sziklák hátrább szorultak s ott gyönyörű pázsiton mezőcske nyult el a víz partján.

— Oda megyünk, arra a mezőcskére, szólt Dezső.

— Én nem megyek! ismétlé Janka. Ne menj te sem, kedves Piroskám! Nagyon veszedelmes itt a szikla-oldalon kapaszkodni.

— Eh, dehogy veszedelmes! türelmetlenkedett Dezső. Én már megjártam tizszer is. Te, Rudi, menj előre és mutasd az utat, aztán mennek a lányok, én meg sereghajtónak leghátul majd a nyomukban leszek és figyelmeztetem, hová lépjenek.

— Én megyek, de ha Janka fél, akkor csak maradjon ő itt, szólt Rudi. És ha Piroška is fél, hát ő is inkább maradjon itt.

— Ugyan ne fecsegy, pattogott Dezső. Még te is ijesztgeted őket! Szép dolog: ennyire félni!

— Nem nagyon szép, de sokkal egészségesebb, mint lekerülni a fekete tó fenekére. Tudod, azt mondják, hogy ennek a tónak nincs is feneké, vagy ha van, hát valahol a föld közepe táján. Már azt mégsem szeretném, ha Janka vagy Piroška olyan messzire rándulnának. El találnának késni a vacsorától.

— Ej, ne mókázz mindig. Ha Janka nem jön, hát marad. Te nem félsz ugye Piroskám? Nincs mitől, ha mondom.

Mi tagadás benne, Piroška bizony borzadózott, hogy a szirt-oldalon végig nézett; de nem akarta rontani Dezsőnek a kedvét.

— Ha gondolod, hogy mehetek, megpróbálom, mondá.

— Bátran jöhetsz. Csak ne nézz le a mélységbe, hanem mindig csak a lábaid elé a sziklára. Így nem fogsz szédülni. Te pedig szégyelheted, Janka, hogy a nagy városi kisasszony tultesz rajtad, aki itt nőttél föl ebben a görbe országban.

Szégyelte-é Janka vagy sem, nem bizonyos, de az bizonyos, hogy csökönnyösen ott maradt. A többiek pedig megindulának.

Elöl ment Rudi, ki ezt a veszedelmes utat már többször megjárta Dezsővel. Jól tudta, hova kell lépni s szaporán haladt lefelé. Piroška nagyon iparkodott, hogy a nyomában legyen, de mégis mindinkább elmaradt, mert mind-untalan olyan nyaktörő meredek helyekre jutott, hogy már-már azt hitte, lehetetlen odább jutnia. Dezső ott volt a háta mögött és biztatta:

— Előre! Ne félj semmit.

Szerencsésen át is jutott már több ilyen veszedelmes helyen, igazán vaktában. Mert ha lepillantott a mélyen alattuk elterülő tóra, olyan szédülés fogta el, hogy hirtelen be köllött hunynia a szemét. Így persze csak lassan jutott előre és Rudi már lenn is volt a pázsitos mezőn, mikor Piroška még jó magasan botorkált a szirt-oldalon. Egyszer aztán olyan helyre ért, ahol jókora hasadék volt a szikla-párkányon; nagyot kellett lépni a tulsó részen tovább vezető ösvényre.

Piroška egy pillanatig kételkedve és habozva állt ott. Tud-é olyan nagyot lépni? Dezső jól látta, hogy bizony fél.

— No, lépj nagyot! Innen tul már egészen kényelmesen lesétálunk.

— Jaj, de ha rosszul lépek!

— Ne lépj rosszul! Csak nem fogsz most vissza fordulni, mikor már mindjárt célnál leszünk? Még bizony csufot vallok veled.

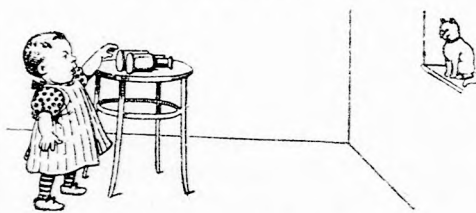
Már azt semmikép sem akarta volna Piroška, tehát inkább megpróbálta, és lépett nagyot. De nem elég nagyot!

A következő pillanatban szívfacsaró sikoltás hallatszott s mindjárt utána nagy csobbanás lenn a tóban és — Piroška eltűnt. Fönn a szikla tetején Janka rémülten kiáltozott, lenn a kis zöld mezőn Rudi kétségbe-esetten bámult a vízre, a szirt-oldalon pedig Dezső egy pillanatig mereven állt, mintha kővé vált volna maga is. De csak egy perczig. A következő pillanatban már ledobta kabátját és vakmerő ugrással szökkent le a magasból a tóba, majdnem ugyan-oda, ahová Piroška zuhant le.

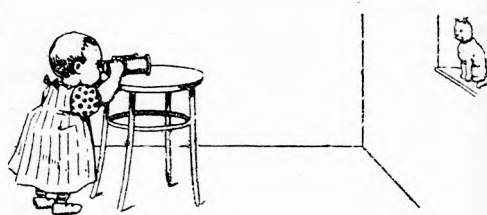
Janka fönn, Rudi lenn most még nagyobb ijedéssel jajveszékelték. Mert Dezső is mélyen elmerült a víz alá. Nem lehetett látni se Piroškát, se Dezsőt.

(Folytatása következik.)

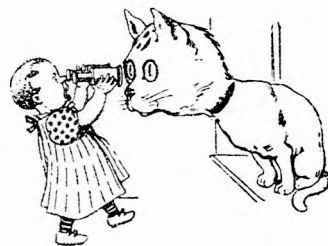
A MESSZE-LÁTÓ.

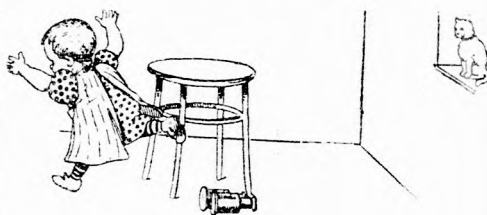
Ni! — kiáltja Laczika —
Az ablakban a cicca! . . .
Messzelátó itt a széken —
A ciczát majd azzal nézem.

Hm! — csak egyforma biz' a' —
Nem jött közel a cicca.
Közelebb hogy hozhatnám át? . . .
Meg csavaram karikáját!

Igy ni! . . . A cső megnyulik . . .
Két kisebb cső kibuvik . . .
Jajjj! . . . sikolt fel kis Laczika,
Szörnyeteg! . . . már rám ugrik a'! . . .

A Laczika megijedt,
Csövet, ciczát ott felejt;
Megrémülve, szinte lázba
Vissza rohan be a házba.

A MÓKUSKA DIÓCSKÁJA.

— Mese is, beszélyke is. —

AM, milyen jó az, ha valaki beteg, szólt Dinike félig tréfásan, félig komolyan. Én egész nap tanulok, iskolába járok, te pedig itt heverészel ebben a kényelmes karos székben.

— Csak kölcsönbe megy, ha irigyled, felelé Gyula. Én bizony jobb szeretném, ha tanulhatnék, járhatnék-kelhetnék kedvemre. De mamácska nem engedi. Azt mondja, még három napig így kell üldögelnem.

Gyula igazat mondott, hogy már szeretne járni-kelni. Nagy beteg volt s most lábadozott. Már tulajdonképen nem is volt beteg, de gondos mamája még féltette. Ott üldögélt tehát a kényelmes karos székben, még párna is volt a háta mögött s szórakozásul a nagy mese-könyvben lapozgatott.

Mivel hogy ezt az állapotot, mint mondom, már ugyancsak megunta, éppen nem esett nehezére, hogy Dinivel megossza. Inkább még hívta.

— Ha oly nagyon megáhitottad, hát

ülj ide mellém, elférünk ketten is. Aztán majd együtt olvasgatjuk a meséket.

Dini nem is nagyon hívatta magát, hanem csakhamar elhelyezkedett Gyula mellé a karos székbe. Nagyon szépen megfértek ott ketten és olvasgatni kezdtek a mese-könyvben. De már ebben nem fértek olyan jól össze.

— Fordíts tovább! Ezt a mesét én már olvastam.

— Én nem olvastam. Várj, míg elolvasom.

— No persze! Majd én unalmaskodom! Fordíts! Minap épp azt a mesét akartam elolvasni, amely ez után következik.

— Majd elolvassuk, odáig ha értem!

— De bizony nem úgy lesz! Ha nem teszed, amit kívánok, akkor nem engedem, hogy ezt olvasd.

— Jól van; akkor meg én

nem fogom engedni, hogy te a másikat olvasd.

Egy pillanatra elhallgattak, aztán Gyula félig boszusan mondá:

— No, hát inkább megteszem, amit kívánsz, csak aztán ne bánts.

Ebben meg is alkudtak volna, de nem került rá a sor. Mert a mama ott állt a hátuk mögött s közbe szólt:

... OLVASGATNI KEZDTEK.

— Így nem jól van. Inkább én mondom nektek egy kis mesét. Akarjátok?

Hogy ne akarták volna! A mama mindjárt el is kezdte.

— Egyszer egy mókuska ugrándozott a fákon, bokrokon és gyönyörű nagy mogyoró-szemet talált. Erre még vigabb lett s széles jó kedvében, hogy ilyen finom ozonnát talált, nagyokat tánczolt és szökdécselt. Nem tudta a kis szeleburdi, hogy még az örömből is megárt a sok.

Bezzeg megtanulta mihamar, mert amint javában ugrált, elejtette a mogyorót. A mogyoró pedig gurult, gurult és bele gurult egy szűk és mély ürge-lyukba.

Busult most már a mókuska, aztán kérésre fogta a dolgot, mert megpillantotta az ürgét.

— Kedves ürge koma, nézd csak, az én szép mogyorócskám begurult ide a te szűk veremcskédbe; kérlek, hozd elő, mert én nem tudok oda bebujni.

— Mi közöm hozzá? Én most a napon akarok sütkérezni, a te kedvéért bizony nem megyek oda le.

Nem messze egy ember kapálgatott. Oda sietett a mókuska.

— Jó ember, segíts rajtam és büntesd meg az ürgét. Te a kapával könnyen szét rombolhatod a veremcskéjét és előhozhatod a mogyorómat, mely oda gurult s az ürge nem akarja kihozni.

— No persze! Majd én a te mogyoród kedvéért vesződöm, felelt az ember.

Szalad a mókuska a bíróhoz, hogy csukassa börtönbe azt a rossz embert. De a bíró csak nevetett.

— Bánom is én a te mogyoródat. Azért bizony be nem csukatom.

A mókuska akkor a kutyához fordult, hogy marja meg a bírót, aki nem akarja becsukatni azt az embert.

— Hagyj békében! Látod, hogy álmos vagyok, felelé az eb.

Már nagyon boszus volt a mókuska és megkérte a korbácsot, verje meg az ebet. De a korbács is megtagadta. Ekkor a mókuska az egeret kérte meg, rágja össze a korbácsot. Ám az egérke sem teljesítette a kérését.

Most a macskához ment és kérte, egye meg az egeret.

No, a macska nem kérette magát hiába. Rögtön fölugrott.

— Hol az az egér? Hadd eszem meg!

Meghallotta az egér és rögtön mást gondolt.

— Jaj, mókuskám, megyek már, mindjárt szétrágom a korbácsot!

De a korbács nem várta meg.

— Inkább megverem az ebet!

Az eb sem volt rest és rögtön futott, hogy megmarja a bírót; de ez nem várta meg, hanem tüstént parancsolta, hogy azt a kapás embert csukják be. Csak hogy ennek semmi kedve sem volt börtönbe jutni, tehát sietett kapájával az ürge-lyukhoz, hogy kiássa. Ennek láttára azonban az ürge hirtelen előhozta a mogyorót.

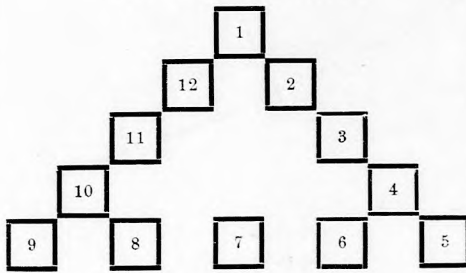
— Itt van, itt van, kedves mókuska! Hiszen, lám, mindenki megteszi, amit kívánsz.

— Látom, de köszönetet nem mondek. Szívességből nem akarta tenni egyik sem, csak mikor azt látta, hogy magának lenne kára benne, ha nem tenné. Az ilyen jószág pedig inkább szégyenletes, mint dicséretes.

Gyula és Dini elvörösödve néztek össze. Alig ha meg nem értették a mama meséjét. Mert aztán békés egyetértésben olvasták a szép meséket.

SZÁMREJTVÉNY.

Ezeket a számokat úgy helyezték el, hogy a kockás háromszögnek mindenik szára 28-at adjon.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök”

Görög tündérmesék. Az ifjuság számára írta Kingsley Károly. Angolból fordította Pulszky Ágoston. Hat eredeti könyomatu képpel, diszes kötésben.

Találós kérdések.

- Melyik az a lány, aki négy lábön jár?
 Melyik az a két ris, amely nem kása?
 Melyik ló az, amely nem vágtat de vág?

AZ ÁLOMZSÁKOS EMBER.

— Tréfás mese a kicsinyeknek. —

(Két képpel.)

KELLEMES tavaszi estén pofók képpel világított a teli hold le az erkélyre. Apa, mama ott üldögéltek, a gyerekek pedig még játszadoztak. Azaz Jenőcske már aligha ki nem merült az egész napi futkosástól, mert gyanusan dülöngélt a korlátnál.

— Jenőcském, szólt a mama, te már bemehetsz. Feküdjél le, a dada majd levetkőztet. Álmos vagy látom.

Ezt Jenőcske zokon vette. Ó, álmos! Mikor Berti még ugy szaladgál, mint ha kora reggel volna.

— Ha Berti is lefekszik, akkor nem bánom, felelé szemeit dörzsölve, de makrancosan.

— Én még nem vagyok álmos; szólt Berti.

— Ó, én sem vagyok álmos . . . nem én . . . csak a szememben van valami furcsa . . .

— Van bizony, incselkedett a kópé Berti, aki már gimnázista diák volt. Itt járt az álomzsákos ember, láttam jól, de szerencsésen elkerültem; neked azonban tele szórta a szemedet álomporral.

— Nem járt itt senki . . . nem láttam. Ki az az álomzsákos ember?

— Még azt sem tudod? Jaj öcsikém, az nagyon furcsa egy atyafi. Megláthatnád, ha már tele nem hintette volna a szemedet. No, de talán még most is megláthatod egy kicsit. Én jól látom.

— Hol van?

— Mindjárt megmutatom. Ül ide melém a padra, dőlj hátra; nem bánom, ha a vállamra hajtod is a fejed; így ni. Most nézz föl a holdra. Ott lakik ám az álomzsákos ember és minden este lejön az ő kísérvőivel, akik hol kedvesek, hol gonoszak és förtelmesek. Látod? Amott lovagol egy nagy rudon, akinek szintén hálósipka van a fejében. Körülötte pedig tán-

czolva lebegnek szép kis tündérek meg csuf lidérczek, hamis manókák.

A kis Jenőcske, amint félig nyitott szemmel álmatagon bámult a holdba, lassanként csakugyan látni vélte mindazt, amit a kópé Berti beszélt.

— I . . . igen . . . sok kis tündér . . . manóka . . . szólt révedezve. És ho . . . hová mennek?

— Az álomzsákos ember osztja ki őket éjszakára társul azokhoz, akiknek behintette a sze-

mét. Jaj, az ám aztán a fontos dolog, hogy kinek kit rendel társul az alvásához! Akit szeret, akire nem hallott panaszt, a mellé kedves tündérekét oszt be s az aztán elviszi hálótársát Tündérországba; ott játszanak, mulatnak hajnalig. De aki makranczosan fogadja az álomzsákos embert, vagy pedig napközben rosszkodott, torkoskodott, annak egy kis lidérczet ültet az ágyára és az ilyen gonosz

manó csu
denféle v
ilyen tár
gel is i
mikor má
ébredt; c
tündérk
mulatott.
gan és l
gan kél
Valjon k
melletted

— Ta
lán . . .
dérke . . .
gen . . .
is . . .
Hogy
képen

Jenőcske
nak és á
sem ébr
másnap
— Ma
man, en

— No
álomzsá
ha nem r
nem lefel
mondja.

manó csunyán megrémitgeti az alvót, mindenféle veszedelmekbe viszi álmában. Aki ilyen társat kapott, az még más nap reggel is ijedez, mikor már föl-
ébredt; de aki tündérékével mulatott, az vígan és boldogan kél föl. Valjön ki lesz melletted?

— Ta . . .
lán . . . tün-
dérke . . . i . . .
gen . . . látom
is . . .

Hogy és mi-
képen látta,

nem tudom, mert a szemei már lehunyódtak s a feje egészen oda hanyatlott bátyjának a vállára.

A mama mosolyogva bölintott a kópé Bertinek, ki oly ügyesen vette elejét a kis

Jenőcske makranczoskodásának és álomba mesélte. Föl sem ébredt Jenőcske, csak másnap reggel az ágyában.

— Mamácska! szólt vidáman, engem szeret ám az álomzsákos ember. Tündérékkel játszottam álmomban. Olyan szép volt! Kár, hogy már vége!

— No, majd elhossa az álomzsákos ember máskor is, ha nem makranczoskodik, hanem lefekszel, mikor a mama mondja.

A TÓNI EZÜST KORONÁJA.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

TÓNI barátunknak nem csak hogy még soha sem volt szép fényes ezüst koronája, hanem még a színet sem látta addig a nevezetes napig, amelyen a mosolygó szerencse hirtelen, váratlanul egy valószínűségi ezüst korona boldog urává tette. Ez az ezüst korona nem valami királyi vagy hercegi korona volt, hanem csak egy szép kis ezüst pénzdarab. Tóni eddig csak hírből hallotta, hogy van ilyen új pénz is. Arról még csak nem is álmodott, hogy az ő zsebébe is jusson. Az igazat megvallva, még tízeske is csak Karácsony vagy Husvét táján látogatott el ritka vendégkép a Tóni zsebébe, mert biz' a Tóni szülei szegény emberek voltak, jobb hasznát tudták a pénznek venni, mint hogy a gyerekek kezébe adják.

Hogy most miképen jutott Tóni akkora kincshez?

Mondom, a szerencse mosolygott reá. De meg, ne tagadjuk el az igazat, rá is szolgált egy kicsit.

Ugy esett annak a sorja, hogy Tóni épp az uton bandukolt, mikor arra robogott a tábornok ur az ő kis kocsiján, maga hajtván a tüzes lovakat. Nagyon tüzes lovak voltak s éppen amint Tóni mellett elvágattak, annyira ficzánkoltak, ágaskodtak, hogy a tábornok alig bírta őket megfékezni. S amint a gyepelt húzta, rángatta, nem is vette

észre, hogy a gyepelő-szija bele akadt az óraláncba s a szép arany-óra láncostul leröppült az ut porába.

De látta Tóni. Nyomban ott termett és fölvetette, hogy átadja a tábornok urnak. Csak hogy ez már jócskán odább robogott. Sebaj, Tóninak jó lábai voltak, utána eredt a kocsinak. Csakhamar belátta azonban, hogy nem futhat versenyt a tüzes lovakkal.

— Ha nem bírom lábbal, bírom hanggal! gondolá.

És torka szakadtából kiáltozta:

— Méltóságos ur! Az óra! Elvesztette! Itt az óra!

A tábornok csakugyan meghallotta, megállította a lovakat és Tóni nagy lihegve oda ért s fölnyujtotta az órát.

— Derék gyerek vagy! szólt a tábornok. Várj csak!

A zsebébe nyult s fényes ezüst pénzdarabot adott Tóninak, kinek szinte káprázott a szeme, mikor a pénzt nézegette és azt olvasta rajta »1 korona.«

Ámbár úgy körül-belől sejtette, mennyi ez: mégis alig-alig tudta eleinte elhinni, hogy ő ekkora kincsnek a gazdája lehet. Ennyije soha sem volt, talán nem is lesz soha, de még a pajtásai közül sem volt és nincsen senkinek sem. Tán csak a híres Dárius királynak volt ekkora kincse.

No de a jóba hamar bele szokik az ember, és Tóni néhány perc múlva már bele szokott új állapotába, hogy ő a leggazdagabb fiú a faluban. Büszkén és elégedetten sétált vissza.

Találkozott Palkóval, aki messziről látta találkozását a tábornokkal.

— Mit kaptál? Tízest adott?

— Tízest? No bizony! felelé Tóni gunyos megvetéssel, mint aki szóba sem

áll holm
Tudod r
láltál! E
Ugy gon
tegnap n
gombocs

Palkó

— Ó,
vesen . .
nesze . .

— M

gamnak
ilyen has
rolni. E

vehetek.

mi legye

Alig t

pajtása v

gondolko

gos, egés

elkölteni

— A

János-ke

junknak

— Pe

koronám

semmi se

— Jo

rost, szá

sárkányt

— Ig

hol a fa

vége legy

valami o

A pa

kép sem

tul a kir

csöppet

koronája

magányr

áll holmi hitvány tizeskével. — Nézz ide! Tudod mi ez? Ugy-e, ilyet még nem is láttál! Ez korona, valóságos ezüst korona. Ugy gondolom, most már sajnálhatod, hogy tegnap nem adtad nekem azt a két fényes gombocskát.

Palkó gyorsan a zsebébe nyult.

— Ó, még megvan . . . oda adom szívesen . . . tegnap is csak tréfáltam . . . nesze . . .

— Most már nem köll. Vehetek én magamnak ennél különbet is. Csak hogy nem ilyen haszontalan apróságot fogok ám vásárolni. Ennyi pénzen valami igazán szépet vehetek. Hanem előbb jól meggondolom, mi legyen.

Alig telt bele félóra, már öt vagy hat pajtása volt ott körülte, aki segített neki a gondolkodásban, hogy azt a remek, valóságos, egész ezüst koronát mire volna legjobb elkölteni.

— A sarki boltosnál annyi fűgét, szent-János-kenyeret kapsz érte, hogy mindnyájunknak adhatnál, szólt Gyuricza.

— Persze! Éppen arra való az én szép koronám, hogy ti jól lakjatok rajta. Abból semmi sem lesz.

— Jobb is lesz, ha veszel tarka papírost, száz öles zsinórt és aztán nagyszerű sárkányt csinálunk, mondá Berezi.

— Igazán? Hogy össze szakadjon valahol a fa tetején, vagy szétázzék a tóban és vége legyen a szép koronámnak. Majd csak valami okosabbat gondolok. Nem sürgető.

A pajtások, látván, hogy Tóni semmikép sem hajlandó az ő kedvök szerint adni a kincsen, elszéledtek; de Tóni ezt egy csöppet sem bánta. Elég neki az ő kedves koronájának a társasága és szüksége is van a magányra, hogy alaposan megfontolja, mit

vegyen. Kisétált a mezőre, mélyen elmerülve gondolataiba s hol elővéve, hol zsebre dugva az ezüst pénzt. Majd még vissza tért, de még nem döntötte el a fontos kérdést.

Éppen a boltos előtt találkozott Juliskával, a testvér-hugocskájával, ki már szintén hallotta híret a Tóni roppant szerencséjének. Elejébe futott és hízkelkedve szólt:

— Ugy-e, veszel nekem egy pár narancsot? Nézd, olyan szépek vannak itt a bolt ablakába kirakva!

Juliska oda ment az ablakhoz és sováran nézte a szép gyümölcsöt. Tóni azonban ridegen állt meg, zsebeibe sülyesztette a kezeit és gőgösen mondá:

— Jut eszembe! Majd afféle haszontalanságra költekezem! Olyas miért nem is volna méltó fölváltani ezt a gyönyörű ezüst koronát. Nézd!

— De a következő pillanatban már halálos rémülettel kiáltott fel:

— Jaj! Hová tettem? Jaj no!

Lázasan kutatta ki valamennyi zsebét (Lásd a képet a czimlapon.) s mikor ezzel elkészült, hideg verejték gyöngyözött az arcán, reszketett, tántorgott és hebegve mondá:

— Elvesztettem! Elvesztettem a gyönyörű koronáscámat!

Majd meghasadt a szíve.

Juliska őszintén megsajnálta.

— De kár! Hol jártál vele? Hát ha még megtaláljuk?

— Igen, igen! Megkeressük, megtaláljuk! szólt Tóni reménykedve. Jőjj, keressük! Künn jártam a mezőn. Ott vesztettem el.

Juliskának nagyon megnyult a képe.

— A mezőn! Ott magas fűben nem lehet megtalálni, oda hiába mennénk.

— Dehogy hiába. Meglásd, hogy megtaláljuk. Jőjj hamar, kedves jó Juliskám, segíts keresni. Ha megtaláljuk, veszek neked narancsot, nem is egyet, hanem kettőt . . . dehogy kettőt! . . . ötöt is!

— Igazán?

— Hogy ne? Ha mondom!

Megindultak. Tóni igyekezett lehetőleg ugyan-azon a csapáson menni, amelyen először járt. Az utról egy kis árkon kellett a mezőre átugrani.

— Itt ugrottam át . . . mondá és megint átugrott.

— Megállj csak! kiáltotta utána Juliska. Mi esörög a kabátodban? Egészen úgy hangzott, mint amikor pénz esörög.

— Dehogy! Hiszen üres a zsebem!

Kifordította. Csakugyan üres volt. Még lyukas is. De a szemfüles Juliskát épp ez vezette nyomra.

— Talán tévedésből a kabát zsebébe tetted és a lyukon át leest a bélés közé.

Tapogatták . . . csakugyan volt ott valami. A zseb nagy lyukán először is egy darab plajbászt huztak ki, aztán néhány pitykegombot, fényes kavicsot, drót-szőget, néhány mogyorót, egy réz krajezárt és végre . . . igen, igazán! a tündöklő fényes ezüst koronát!

— Megvan! Megvan! ujjongott Tóni.

És tánczolt örömben. Juliska is örült, de épp azért eszébe jutott az ígélet is.

— Most siessünk a boltshoz . . . esteledik . . . nehogy bezárja a boltot, mielőtt a narancsot megvettük.

— Miféle narancsot? Ó, nem úgy szólt az alku, hugoescám! Azt csak arra az

esetre ígertem, ha a mezőn találjuk meg, ha ott segítesz keresni.

— De mégis én találtam meg, én vezettelek nyomra . . .

— En is megtaláltam volna ott. Hiszen el sem vesztettem. Szó sincs róla, hogy holmi haszontalan csemege végett fölváltam.

Juliskának nagyon leest az álla.

— Ez nem szép! Ez nagyon csuf kifogás. Megigérted . . .

De Tóni csak nevetett. Bánja is ő, akár mit fecseg Juliska. Ó most már újra boldog. Fűtyörészve, ugrándozva ment hazafelé s a gyönyörűséges koronást a kezében tartva, nagy örömben föl-földobta magasra és elkapta, meg földobta, meg elkapta. Ilyen boldog labdázása még soha sem volt.

Csakhogy nem tartott sokáig.

Nem is gondolt rá, hogy épp a malom zúgója mellett jár, mikor egyszer újra földobta a pénzt. És ezuttal kissé megrándult a keze, a gyönyörűséges korona nem egyenesen röpült fölfelé, hanem sebesen oldalt siklott és a következő pillanatban . . . ó jaj!

Tóni majd kővé meredt. Kicsi hija, hogy maga is utána nem ugrott a zúgóba, a malom kereke alá, ahova a korona esett. Onnan ugyan soha többé elő nem kerül!

Vége volt, vége örökre! Kincses Tóni megint csak olyan szegény ördög lett, amilyen volt. Csüggedten, leverten ballagott haza; annál búsabban, mert egy kinzó gondolat is gyötörte.

— Ha teljesítem, amit Juliskának ígertem, akkor nem történt volna a szerencsétlenség! Ha sietünk a boltba, nem játszom utközben a koronával . . . felváltjuk, nehány fillért kiadok és a többi megma-

rad. Ó, r
Gondvisé
kától a j

Jajgat

nem ker

megigért

nehogy

árulta el

A pa

H

rad. Ó, mért is nem tettem! Bizonyosan a Gondviselés büntetett, mert elvontam Juliskától a jutalmát! Ó, ó!

Jajgathatott már, a gyönyörűséges korona nem került vissza. Könyörgésére Juliska megígérte, hogy nem árulja el, hova lett, nehogy a pajtások gunyolják. Nem is árulta el.

A pajtások persze váltig kérdezték,

mit vett a nagy kincsen? Tóni ilyenkor nagyot nyelt és csak annyit felelt, hogy a kincs biztos helyen van, ott is hagyja, nem költi el. De titkon olyan formát gondolt:

— Legyen csak még egyszer szerencsém, majd tudom én, mit csinállok! Inkább megosztom másokkal, hogy sem önzőn tartogassam és elveszítsem!

OSZLÁS ELŐTT.

Am. H. Tóth

HUSVÉT ünnepének
Végső napja van ma —
Holnap ismét elfog
Az iskola gondja.
A kedvünk frissebb lett,
Erőnk meggyülemlett —
Kedves emlék tartsa ébren
Munkáló kedvünket!

Mulassunk utolsót
Isten igazában —
Táncoljunk, forogjunk
Ékes karikában.
Ha nincsen cigányunk,
Magunk muzsikáljunk.
Oszlás előtt vidám napot,
Víg bucsút csináljunk!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 11-dik számában közölt ugró-rejtény és rejtett szavak megfejtése:

1. Roscsout Ferke és Vad Laczi.
2. Dóra, Lóra, Nóra, Óra.
3. Epe, eper.

Helyesen fejtették meg: Josipovich Dora és Kálmán, Rác Margit és Károlyka, Takáts Klémi, Benkő Jenőke, Busay Gizike és Irénke, Fleischer Tihamér, Barber Pál, Brózik Fella, Hegyessy Gyula (részben), Velencei Tiborka, Magaziner Renée, Laban Antal, Szőgyény Gábor, Hollaki Leo, Hamza Ella, Vámosy László, Kertész Tibor, Kaczsander Teresi, Bergh Kálmán, Schaar Ilona, Pruzsinszky Angusztá, Gruby Paula és Lajos, Pecz Irénke, Posner Oli, Kaiser Rózika, Havass Imre, Blumenstock Elek, Bodányi Béla, Tost Aurél, Loránt Ella, Kiszely Lehel, Harkányi Sándor, Mérey Ágosta, Diamant Rózika, Kenessey Milike és Anna, Gerencsér Róza (a szombathelyi polgári leányiskola negyedik osztálya nevében), Misner Jancsi, Tószögi Magda és Géza, Stermeczky Lajos, Strasser Julesa és Henrik, Bauer Elza, Felsenburg Margitka, Gyémánt Ilona, Reitzner Lujza és Margit, Balsai Zsuzsika, Beyer Ede és Ernő (kinek az írása? *F. b.*), Győry Ella és Szerénke, Jánosi Dódi és Anna, Laendler Anna, Vermes Ervin (részben), Feldbauer Valéria, Szelke Hajnalka és Józsi, Füzesséry Elza, Müller Erzsike (részben), Braun Emil, ifj. Kubinyi György, Havas Margit, Somogyi Tónicza, Klemiczka, Linuska, Irma és Gyula, Lázár Piroška, Májercsik Annuska, Szél Piroška, Mádi Lajos és István, László Ilonka, Sebesi Georgine, Berger Edit és Henrik, Mäder testvérek, Grünhut Gyula, Lővy Jolán, Melcer Ilona és (? és kicsoda? Valaki még oda írta a neve kezdőbetűjét. De *egy* betű nem név. *F. b.*), Poppovits Lyubicza, Schlosser Barna, Haidekker Katicza, Pösztör Izabella, Kövesy Rudi, Steiner Mariska és Gyula, Kizlingstein testvérek, Bathó Mariska, (részben), Moesz Izabella és Ilonka, Berzsenyi Mariska, Mandel Mihály, Przybilla Jenő, Koritschöner Margit és Iván, Hirschl Kornélia és Margit, Schönberger Béla (a te írásod? *F. b.*), Pyber Margit és Béla, Fried Ella és Gizella, Szeniczey Katicza, Bakoss Irén, Reichmann Pál, Werner Ila (magad írj! *F. b.*), Richon Emma, Gross Fanni és Sándor, Závodszy Ilka, Bátorkeszi izr. népiskola nevében: Dallmann Ernő (részben), Szalatsy Bandi (részben), Kohn Irén, Springer Stefike, Dittrichstein Viktor, Vasszermann Ernő és Géza, Damokos Margit, Hollaender József és Béla, Ungár Béla, Márton Gabriella és Ernő, Molnár Emil, Hering Albert, Scheer Anna, Szűts Elemér (részben), Szabó Árpád, Gömör Mariska

(kérhetnél jó mamádtól egy ollót, megnyírni a leveled rojtos szélét! *F. b.*), Hajós Pista, Weber Della, Schwarz Magda és Béla, Móser Margit, Honig Ilona, Bleuer Etelka, Nékám István (tisztabban írj! *F. b.*), Lajos Ida és Margit, Denk Gusztáv, Vadas Zoltán, Lányi István és Rezső (a »Rezső« nem név, Magyarán *Radó* a Rudolf. *F. b.*), Szabó Margit, Dorits Olga, Hegedűs Márta, Jolán és Ernő, Ember Pista (írást nem illik beporozni. *F. b.*), Koller Edithke, Joó Istvánka, Petőcz Gizi és Laczi, Kék Sarolta, Than Ervin, Gajári István, Fischer Berta, Schreiber Erzs, Selevér Flora, Zurányi Gusztáv, Urbán Lenke és Magda, Grubits Zorka (vagy Borka? Lorka? Mert mind ez a három név járatos. Csinos írásod alá olvashatóan írd oda a nevedet. *F. b.*), Beck Irén és Sári, Merkly József (nem ártana vonalokon írnod. *F. b.*), Bachruch Albert (írásod gondatlan. *F. b.*), Jacobi Viktor, Farkas Laczika, Rády Albert, Neumann testvérek, Kabdebó György, Astleithner Teréz, Reichmann Olga (még egy név van oda írva, de olvashatatlan. *F. b.*), Nagy Katinka, Erzsike és Sándorka, Faludy Mariska, Kund Margit, Joanovits Juliska, Dobiás Irén, Ida és Gábor, Schimek Zsigmond, Baum Miklós, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Malatinszky Zoltán, Bethlen Jolán, Horánszky Palika, Paskesz Czili és Bella, Szalatsy Bandi, Pálósy Ilonka, ifj. Kossaczky Oszkár (részben), Bohn Margit, Csanády Margit, Goldfinger Frida, Perezel Margitka, Vécsei Ferencz (részben), Márton Erzs, Beinhauer Irén és Rózi, ifj. Gaál Gyula, Klivényi Ilonka (részben), Schmidt László, Baich Jeanne, Somossy József (részben), Riesz Kornél, Stauber Erzsike és Margit, Gueckler Rozália és Viktor, Horváth Valéria, Weiss Annus (te sem veszed figyelembe ismételt intésemet: hogy tépett szélű papírosra nem illik levelet írni. Máskor nyírd le a rojtos szélét. *F. b.*), Lux Géza, Szász Gyula, Toldi Piroška és Lívia, Spiczian Gyula (nem illik írást beporozni! Máskor takarosabb levéllel örvendeztesz meg. *F. b.*), Hajnik Ilonka és Imre, Fleischmann Róza, Paue Árpád és Béla, Sylvaster Andor, Pollák Jenő, Nagy Sándor, Grandjean E. (keresztnevedet egészen írd ki, másképp jövőre nem közölhetem a nevedet. *F. b.*), Ausländer Ilona, Jaulusz Ella, Havasy Lajos, Gonda Lajos, Tobisch Ili és Irénke, Lesenyi Ferencz, ifj. Bolyó Károly és Pálma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Dobiás Irén, Ida és Gábor, Eperjesen*, kiknek a jutalomkönyvet (»*Derék Ferkó*«, írta *Marryat*, hat színes képpel) a kiadóhivatal megküldi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Könyöki Ella. Mélyen megilletődtem Ferike halálán s igaz szívvel osztozokodom gyászotokban. A közeledő tavasz virágaiból, melyek az ő korai

sírlját el fő
lelke. — P
esett. — F
meg sorait
Michel Jo
azért szíve
mondod, m
Lap« vasá
meg, mert
Ha már s
járni, ird
Isaák Gy
mert *harag*
Próbáld eg
mel nézek
Hell Erna
Biz' ez nem
nevet nem
nak írni.
eszeltétek
»Rovás«
hogyan hasz
a hibás szá
Lázár Pi
kapom: el
Pfeiffer V
már mióta
fogyti. A
elhatározta
fogadom b
változatok
történik. K
nevei, apr
nek a F
»Kis Lap
gyöt kihű
benne fog
elnyeri a j
könyvkere
a Pósa La
nem sokár
szorult. K
Küszler k
lútlak. —
Aztán kép
és Aladár
ket is. U
nagyon m
el, ha azt
sűrűbben
ha valami
rejtvényt
tetted meg
fögösabbra
Dajszén, r
tudatja v
szerecsés
Az egyik
rajzon is,
mennyireid

sírnját el fogják lepni, áradjon felétek az ő áldó lelke. — **Páskesz testv.** Hűségtek bizonyága jól esett. — **Fábián testv.** Meleg részvétellel értettem meg soraitokból a fájdalmas veszteségeket. — **Michel Jolán.** Nincs ugyan közölni valód, de azért szívesen válaszolok levelkédre, mivel, úgy mondom, megőrülnél neki nagyon. Ha a »Kis Lap« vasárnap jelen meg nálad, épp jókor jelen meg, mert vasárnap az ünneplő és pihenő nap. Ha már soraiddal igazán a kedvemben akarsz járni, ird meg, egészséges vagy-e már? — **Ifj. Isaak Gyula.** Az nincs kellően megszerkesztve, mert *harag* helyett csak nem mondhatunk *harágot*? Próbáld egyébbel. — **Haberfeld Margit.** Örömmel nézek a. bár még messze, találkozás elé. — **Hell Erna.** Megajzoltatom. — **Gyóry testv.** Biz' ez nem sikerült, kis lányaim. Mert az *Alice* nevet nem igen lehet, a rejtvény kedviért. *Aliz*-nak írni. Hanem azért így is: nagy fűrfanggal eszeltétek ki. — **Förster Ottó.** Panaszkodol a »Rovás« ellen, pedig lám: a keserű orvosság hogy használt! Takaros, ügyes levelet írtál. Azt a hibás számozást mire érted? ird meg apróra. — **Lázár Piroka.** Ha olvasható, gondos írásban kapom: elolvasom; és, ha beválik. Közlöm is. — **Pfeffer Veronka és Juliska.** Azt a hat almát már mióta fogyasztják s mind nem akar megfogyni. A hatalma csakugyan megérzik. De én elhatároztam, hogy a »Kis Lap«-ba már nem fogadom be, annyiszor jelent már meg különféle változatokban. — **Strasser testv.** A sorsolás úgy történik, hogy a helyes megfejtés beküldőinek nevei, apró papiros tekercsekben, mind bele kerülnek a Forgó bácsi bő kucmájába, melyből a »Kis Lap« legkisebbik szedő fücskája egy göngyöt kihúz. Akinek a neve ebben a göngyben benne foglaltatik, az az a bizonyos *első*, aki elnyeri a jutalmat. Köszöntős könyvecékét bármely könyvkereskedésben rendelhatsz meg. Legkülönb a Pósa Lajosé. — **Schwartz Irén.** A történetkét nem sokára közlöm. A másik egy kis átdolgozásra szorult. Ehhez meg képeccéket rajzoltatok. — **Küszler testv.** Csütörtökön este 6 ó. szívesen látlak. — **Büvész Feri.** Kissé nyálbe kell sütni. Aztán képpel jelen meg. — **Rohdaneckzy Etel és Aladár.** Örömmel látlak híveim sorában titeket is. Ugy írástokkal mint annak foglalatával nagyon meg vagyok elégedve. Csak abban vétitek el, ha azt hiszitek, hogy azt kívánom: mentül sürűbben írjatok levelet. Csak akkor küldjétek, ha valami érdemleges okotok van rá. Az egyik rejtvényt közlöm. — **Hámos Antal.** Jól szerkesztetted meg. De szeretném, ha ügyességedet valami fogósabbra fordítanád. — **Márton Gabriella.** Dejszen, mindig szép az olyan írás, amely azt tudatja velem, hogy írója hosszas betegségéből szerencsésen felgyógyult. — **Ifj. Basch Gyula.** Az egyiket besoroztam. Látszik már a vázlatos rajzon is, hogy az apád fia vagy. Egyéb küldeményeidről csak olvasás után szólhatnék. —

Herczeg Iduska. Hát te már magad hívhat sz vendéget szüleid házához? De ha mostanában el is szabadulhatnék: azt sem tudnám, hová menjek el hozzátok? Mert a te kedves meghívásodról elmaradt a hely neve (ami sokatoknak régi mulasztása) s olvashatatlan a póstabélyeg (ami meg a m. k. póstamestereknek a régi hibája.) Hanem azért a szíves meghívás jól esett. — **Pfeffer testv.** Ha nem üzentem, ez azt jelenti, hogy küldeményetek a póstán vészett. — **Gruby Paula.** A te neved elő sem fordul az előfizetők lajstromaiban. Nyilván könyvkereskedés utján kapod a »Kis Lap«-ot. Ennél fogva, ha így van, ott kereskedjél kis lányom, ahol megrendeléd. — **Schöpkes Szilárdka.** Küldheted bátran. Ha beválik, közlöm is. — **Veródy Hus.** Mindig kedves emlékezetemben vagy. — **Höbaus F. Honka.** Ha a »Kis Lap« utóbbi számainak ezt a rovatát figyelmesen átolvasod, kérdéssedre megleled válaszomat. — **Kenessey Milike és Anna.** Ez az üzenet nektek is szól. — **Deutsch Mariska.** A közös levélnek íróját benned ismervén föl: neked fejezem ki örömmömet azon a példás össze tartáson s a közös *czélra* fordított külön-külön derék működésen, melynek szép eredményét beküldtél. Amely össze-tartásban bizonyára tanító uratoknak is van része. — **Eörsy Zoltán.** Történelmi adatok s évszámok közlése nem tartozhatik a »Forgó bácsi postájába«. Arra való az illető tankönyv. — **Taubner Margit.** A rejtvény megjelen. A »Kis Lap«-ban közölt bűvészeti kísérletek sikerén örvendez. Bár sokan követnék példádát! — **Dorgó Mariska.** Az az én legkedvesebb elégtételem, hogy mind a hány ezren vagytok, egyenkint a »Kis Lap« legszorgalmasabb olvasójának valljátok magatokat. Bizony szeretnék már látni, hogy az akkori piczi baba hogy fejlődött nagy kislánnyá. — **Valakinek.** »Budapest márcz. 13. főposta« bélyegzéssel nyitott borítékot kaptam 2 frt tartalommal, melynek czélját nem tudom. A küldőjét kérem, nevezkedjék meg. — **Michalik Honka.** Csak a pósta lehet a hibás. Itt nálam nem vész el semmi, mert minden küldemény nyolcz szemnek az őrizete alatt áll. — **Tobisch testv.** Köszönettel viszonozom a szíves megemlékezést. — **Laendler testv.** Irjátok meg s küldjétek be. — **Gyémánt Hona.** Ügyes biz' az, sorát is ejtem. Máskor szélteben írj, s a papiros felét a szerkesztői javítgatások czéljából hagyj meg üresen. — **Tiller Róbert.** Annak a fiúnak állítása nem igaz. A »Kis Lap« szerkesztőjének a neve *Forgó bácsi*, mint azt minden számban több helyütt olvashatod. Mi közöd ahhoz a másik névhez? — **Havass Imre.** Sorát várja a tied is. Tudósíts, ha ismét fölépültél. — **Milkó József.** Abban, hogy melyik darabot választátok ki a »Forgó bácsi színháza« cz. gyűjteményből, én bíró nem lehetek. Annál kevésbé, mivel, amint írod, egyikben sem birtatok megállapodni, sőt az egyikben össze is kaptatok. Ti

tudhatjátok legjobban, melyik való nektek. Én nem válogathatok köztük; hiszen azért adtam ki őket, mert előadásra alkalmasnak vallottam mindegyiket. Jobb lesz megbékelni s kezdjétek meg az elsővel. Ezentul pedig ha irsz, gondosan írj s ne hanyagul elhányt sorokat rongyos papírosra. — **Pruzsinszky Augusta.** Ezt a formáját a rejtvényeknek egy darabig pihentetnem köll, mert már sok hasonlót fogadtam el régen, amelyek még mind várják, hogy világga derüljenek. Koczkását, mely keresztül-kasul olvasva, egy-azon eredményt szolgáltatja, szivesebben közlök. — **Posner Oli.** Magyarán *papíros* és nem *papír*. De különben nagyon is könnyűcske a te rejtvényed. Hát ha valami erősebb jutna az eszedbe? — **Luzsa testv.** Most meg a megoldását nem küldtétek be. Csak nem hiszitek tán, hogy a csonka feladványokat is elteszem, mikor már a besorozottak részére is alig van helyem? Az *egész*et küldjétek be. — **Kaczvinszky Józsika.** Örvendő tudomásul veszem haladásodat. — **Sebesi Georgine.** (És nem *Sebeső*, ugy-e bár?) Sajnálom, kis lányom, hogy megszorítottalak. De hát vagy nem jutott el hozzám levelkéd, vagy olyat foglalt magában, ami el lehetett válasz nélkül is. — **Bergh Kálmán.** Hét éves legénytől nagy sor. Csak így fejlődjél tovább. — **Strausz Jenő.** Jól teszed, ha megnyugszol benne, hogy a sok ezer közül végre is csak egyre mosolyog rá a szerencse. — **Kék Sarolta.** Mi az, amire választ kérsz? — **Anna.** Ily néven küldted be a megfejtést. De hát mi Anna vagy te?... mikor a *»Kis Lap«* olvasói közt legalább 200 Annám van. — **Baumgarten Józsa.** Honnan tudjam én, barátom, ki a legfiatalabb zongora művész? Még ha ezt kérdezted volna, ki a legjelesebb? — **Felsenburg Margitka.** Mentül előbb váljék be reménységed. — **Strasser testv.** Egyáltalán fölösleges oda írni nevetek alá, milyen számu előfizetői vagytok ti a *»Kis Lap«*-nak. — **P. S.** Bizony nagyon sajnálom, hogy a mult csütörtökön, márcz. 22. nem lehettem jelen a budapesti zsidó leány-árvaház szép ünnepén. A *»Forgó bácsi színháza«* című gyűjteményből a *»Gazdag rokon«* került előadásra nagy számu és díszes közönség jelenlétében, mely a tanító kisasszonyokat, valamint a kis előadókat méltó dicsérettel halmozta el. A közreműködő kis leányok nevei: Ungár Szidónia, Fettmann Sári, Fischer Julesa, Böhm Aranka, Oppenheim Emma s Veisz Laura. Két kis árvácska, Arnstein Róza és Regina iker-testvéreké, másnap külön órán előttem szavalták el azt a kedves hálamondó versikét, mely az előadáson nekem volt szánva. De így külön tán még jobban esett az ártatlan gyermekek megemlékezése, melyért ezen az uton nyilvánítom meleg köszönetemet. — **Berkovits René.** A te rejtvényed, egy sor kivételével, ugyanaz, amelyet épp mostanában közöltem. — **Stauber testv.** Nem tudjátok, mi a hiba a körrejtvényben, ezt írjátok. Az, hogy nem bírtok a titkára rányitni, még nem azt jelenti,

hogy hiba van a feladványban. — **Selevér Flora.** Versikédnek van egy-egy jó sora, de egészben biz' az még nem való a nyilvánosság elé. — **Br. Szentkereszty Janka.** Neve a francia szerzőnek? Ennek közlésével megjelenhet. — **Busay Gizike és Irénke.** Bizony, nem adtam volna sokért, ha az ajtó mögött lehettem volna tanuja annak a nagy örömnök, melyet számotokra, de főképen a szerencsésen fölépült Irénkének szereztem. — **»Áprilisi tréfa.«** Nem gondolhatja komolyan, hogy olyan gyarló dolog, melyet ön költeménynek nevez, megjelenhessen? Hagyján a hiányos forma, helyesírási hiba (regelitől, somphordál, mint ha ez a szó görög volna) s egyéb ilyen folt: de a vége annyira gyöngédtelen, oly arczulütése a pádagógiának, hogy ha remekül volna verselve sem közölhetném. A többiben a *kiadó*-hivatal fog eljárni. — **Lázár Piroška.** Nem sokára teljesül kívánságod. De ha nagyon szereted a szindarabot, ott a *»Forgó bácsi színháza«* két kötetben is, melyet minden könyvkereskedésben rendelhetsz meg. — **Ifj. Kubinyi György.** Az előző üzenet téged is illet. — **Denk Gusztáv.** Már nagyon rákaptak olvasó pajtásaid erre a formára, úgy hogy egy pillantásra föloldanak. — **Bleuer Etelka.** Világosan meg van mondva, hogy nyertes csak az, kinek a kinev. hűzzák ki. — **Bejczy Juliska, Margit és Mária.** A legjobbat, amit Isten az embernek adott: drága jó édes anyátokat vesztettétek el. Az árvák Atyja gyógyítsa meg szívetek nagy bánatát. — **Baum Miklós.** Az egyiknek helyet szorítottok. — **Josipovich Dora.** Várom azt a levelkédet, melyben már öreg betűt is fogsz vetni. Tudom, nem soká fogok várni. — **Grünwald Ilon.** Megjelen. — **Hajnal Luczicza.** Olyan tartalmu rejtvény, melynek megfejtését hozzám beküldted, sohasem jelent meg a *»Kis Lap«*-ban. — **Több levelről a jövő számban.**

ROVÁS.

B. Z. és *B. M.* neveit, bár különben helyesen fejtették meg a rejtvényeket, nem fogadom be a megfejtők sorába, mivel, méltányos várakozásom ellenére sem irtak rendes levelet. — *B. M.* Megfejtését nem is közlöm addig, amíg tépett papírosra fog írni. — *H. I.* Rojtos szélű levele nem jöhet figyelembe.

JÓ SZÍV.

A szegény fővárosi gyermekek nyaralására: Engel Jani és Misi 2 firt 50 kr. Beck Arnold 10 firt.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A *»Kis Lap«*-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferenczietek-tere 3.*

